

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 605

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 23 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 317 din 21 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), (2) și (3) și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare	2–4
Decizia nr. 416 din 26 iunie 2019 asupra sesizării cu privire la Hotărârea Senatului nr. 4/2019 privind încuviințarea desfășurării unei anchete parlamentare de către o comisie permanentă	5–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
717. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice.....	11–12
718. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice.....	12–13
724. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul mediului, pentru aprobarea nivelului de intervenție în cazul speciilor de urs și lup, în interesul sănătății și securității populației și în scopul prevenirii unor daune importante	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 317**

din 21 mai 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), (2) și (3) și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), (2) și (3) și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, excepție ridicată de Mihai Sorin Brînduș în Dosarul nr. 3.447/3/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.795D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens invocă cele reținute de Curtea Constituțională prin deciziile nr. 653 din 17 octombrie 2017 și nr. 258 din 27 aprilie 2017. În aceste decizii, Curtea a arătat că „termenul de *competență* are înțelesul de persoană competentă, care își exercită atribuțiile, și, prin urmare, desemnarea prin ordin a persoanelor competente să decidă asupra acestor aspecte nu constituie un element esențial cu privire la modificarea raportului de serviciu.” În concluzie, reprezentantul Ministerului Public arată că nu sunt încălcate prevederile constituționale și, în special, art. 73 referitor la domeniul de reglementare al legii organice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 1.406 din 27 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.447/3/2014, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), (2) și (3) și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare.** Excepția a fost ridicată de Mihai Sorin Brînduș cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 4.104 din 2 iunie 2015, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal în cadrul Dosarului nr. 3.447/3/2014, având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată, în esență, că sintagma „*specializați în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală*”,

utilizată în cuprinsul art. 2 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 364/2004, este lipsită de claritate și previzibilitate, contravenind astfel prevederilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție. Astfel, consideră că legea ar trebui să prevadă cu claritate la cine anume se referă această sintagmă, întrucât, potrivit Legii nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, Poliția este organizată în mai multe structuri și, potrivit art. 26 din acest act normativ, orice polițist din orice structură are obligația să constate o infracțiune atunci când ia cunoștință de existența ei. Prin urmare, este necesar să se prevadă în mod clar și neechivoc care sunt criteriile pe baza cărora agenții și ofițerii de poliție se pot „specializa” în forma cerută de Legea nr. 364/2004 și din ce structuri pot proveni acești polițiști, astfel încât să fie incluși în structura poliției judiciare.

6. În ceea ce privește art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004, autorul excepției arată că acest text de lege contravine prevederilor art. 16 alin. (1) și (3), art. 31 și art. 73 din Constituție, întrucât prevede că procedura de numire, promovare și eliberare în/din funcțiile structurilor poliției judiciare este stabilită printr-o normă administrativă cu o putere juridică inferioară legii organice, respectiv printr-un ordin al ministrului afacerilor interne. Competența constituțională exclusivă a legiuitorului organic de a reglementa în domeniul statutului funcționarilor publici este transmisă astfel unei autorități din puterea executivă, și anume ministrului afacerilor interne.

7. Totodată, autorul excepției susține că obligația reglementării prin lege a drepturilor și a obligațiilor ce rezultă din ocuparea unei funcții este impusă și de prevederile Legii fundamentale referitoare la egalitatea în fața legii.

8. De asemenea, consideră că reglementarea acestor aspecte prin ordin al ministrului afacerilor interne reprezintă o „imixtiune în atribuțiile puterilor în stat”.

9. Autorul excepției arată și că ordinul ministrului afacerilor interne nu este publicat de regulă în Monitorul Oficial al României, ceea ce duce la încălcarea dreptului la informație, prevăzut de dispozițiile art. 31 din Constituție. Din prevederile coroborate ale art. 31, art. 73 și art. 78 din Constituție se desprinde concluzia că atunci când legiuitorul constituant a dispus ca un domeniu social să fie reglementat prin lege organică, acesta a voit ca reglementarea în cauză să fie adusă la cunoștință publică, prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I. În acest sens amintește deciziile Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014, nr. 172 din 19 martie 2015 și nr. 244 din 19 aprilie 2016.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile de constituționalitate, dar nu își exprimă opinia asupra temeiniciei acesteia.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

12. **Guvernul** consideră că dispozițiile de lege criticate nu contravin textelor din Constituție invocate. Astfel, arată că în jurisprudența Curții Constituționale au fost precizate acele elemente care constituie aspecte esențiale ale raporturilor de serviciu, respectiv nașterea, executarea și încetarea, și care nu pot fi stabilite decât prin lege organică. Art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 nu reglementează însă aceste aspecte, ci lasă ministrului de resort stabilirea competenței emiterii unor acte administrative care constată nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu al polițistului.

13. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 364/2004, Guvernul apreciază că acestea nu vizează veritabile aspecte de neconstituționalitate, ci, mai degrabă, pun în evidență critici privind lipsa unor norme suplimentare de completare a textului de lege. Or, Curtea Constituțională nu are rolul de legislator pozitiv, astfel încât revine autorității legiuitoare rolul de a insera norme juridice suplimentare, dacă apreciază că textul legal criticat este insuficient reglementat.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1), (2) și (3) și art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 24 aprilie 2014, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 2 alin. (1), (2) și (3): „(1) *Poliția judiciară este constituită din ofițeri și agenți de poliție, specializați în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală.*

(2) *Ofițerii și agenții specializați prevăzuți la alin. (1) au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare.*

(3) *Ca organe de cercetare ale poliției judiciare funcționează lucrători specializați din Ministerul Afacerilor Interne anume desemnați de ministrul afacerilor interne, cu avizul favorabil al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și își desfășoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau sunt desemnați și funcționează în alt mod, potrivit unor legi speciale.”;*

— Art. 6 alin. (1): „Numirea, promovarea și eliberarea polițiștilor în/din funcțiile structurilor poliției judiciare se fac potrivit normelor de competență aprobate prin ordin al ministrului afacerilor interne, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

17. Autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate contravin următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la separația puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 31 privind dreptul la informație și art. 73 care reglementează categoriile de legi.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 364/2004 se referă la ofițerii și agenții de poliție care au calitatea de

organe de cercetare ale poliției judiciare, arătând că aceștia sunt „specializați în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală”. Dispozițiile alin. (3) al aceluiași articol de lege reglementează modul în care ofițerii și agenții de poliție dobândesc calitatea de organe ale poliției judiciare, precizând că aceștia sunt „lucrători specializați din Ministerul Afacerilor Interne anume desemnați de ministrul afacerilor interne, cu avizul favorabil al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și își desfășoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau sunt desemnați și funcționează în alt mod, potrivit unor legi speciale”. Dispoziții asemănătoare se găsesc în art. 27 alin. (1) din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 25 aprilie 2014, precum și în art. 55 alin. (4) din Codul de procedură penală.

19. Curtea constată că dispozițiile de lege mai sus amintite, referindu-se la categoriile de polițiști care au calitatea de organe de cercetare ale poliției judiciare fac trimitere, totodată, la atribuțiile acestora, respectiv la faptul că sunt specializați în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală. Altfel spus, definirea organelor de cercetare a poliției judiciare se face prin prisma atribuțiilor acestora, fapt ce nu relevă, în sine, niciun aspect de neconstituționalitate.

20. În același timp însă, art. 2 alin. (3) din Legea nr. 364/2004 arată că în calitate de organe de cercetare ale poliției judiciare „funcționează lucrători specializați din Ministerul Afacerilor Interne anume desemnați de ministrul afacerilor interne, cu avizul favorabil al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”, formulare care permite atât interpretarea — redundantă în raport cu alineatele anterioare — potrivit căreia organele de cercetare ale poliției judiciare sunt specializate în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală, cât și pe cea potrivit căreia specializarea ar constitui o condiție pentru numirea ca organ de cercetare în această structură.

21. Prin urmare, fără a avea un conținut contrar prevederilor constituționale, art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 relevă necesitatea unei reglementări suplimentare, clarificatoare, care să detalieze criteriile și condițiile potrivit cărora un lucrător din cadrul Ministerului Afacerilor Interne devine organ de cercetare al poliției judiciare, dar și pe cele referitoare la promovarea și eliberarea în/din funcțiile structurilor de poliție judiciară.

22. În acest context Curtea amintește că, referindu-se la statutul polițistului, prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 11 septembrie 2014, paragraful 17, prin Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, sau prin Decizia nr. 172 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 25 aprilie 2016, paragraful 17, a statuat că polițistul este funcționar public civil, cu statut special, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, și că, în conformitate cu art. 2 alin. (1) din aceeași lege, polițistul este investit cu exercițiul autorității publice. În considerarea acestor prevederi legale, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, polițistul este subiect al unui raport de serviciu,

raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002.

23. Or, Curtea apreciază că dobândirea calității de organ de cercetare al poliției judiciare, promovarea și eliberarea în/din această funcție nu poate deroga de la exigențele constituționale relevate în jurisprudența sa, mai sus amintită, desemnarea în această funcție implicând o modificare a raportului de serviciu al polițistului, ce se manifestă prin atribuțiile specializate circumscrise efectuării activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală, prin subordonarea față de procuror, și elemente de salarizare specifice.

24. În contextul Legii nr. 364/2004, reglementarea care se referă la numirea, promovarea și eliberarea polițiștilor în/din funcțiile structurilor poliției judiciare constituie obiectul art. 6 alin. (1), supus, de asemenea, controlului de constituționalitate. Acest text de lege nu stabilește însă care sunt criteriile și condițiile potrivit cărora pot avea loc aceste evenimente care marchează parcursul carierei polițistului, ci face trimitere la normele de competență aprobate prin ordin al ministrului afacerilor interne. În speță, a fost invocat Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 1.504/2006 privind desemnarea polițiștilor ca organe de cercetare ale poliției judiciare, numirea, promovarea și eliberarea polițiștilor în/din funcțiile structurilor de poliție judiciară și încetarea acestei calități, ordin care nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

25. Analizând dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004, Curtea observă că acestea nu creează un cadru clar, predictibil și lipsit de echivoc cu privire la condițiile de numire, promovare și eliberare în/din funcție a organelor de cercetare judiciară. Astfel, nu se poate deduce modul în care sunt departajați în mod concret, în vederea numirii, lucrătorii specializați din Ministerul Afacerilor Interne, care sunt criteriile promovării și, mai ales, acelea ale eliberării din funcție, în afară

de cele referitoare la neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor ce derivă din calitatea de organ de cercetare penală al poliției judiciare, la care face trimitere, în mod expres, art. 6 alin. (2) din Legea nr. 364/2004.

26. Curtea apreciază că o asemenea reglementare nu corespunde exigențelor prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, referitoare la calitatea actelor normative, așa cum au fost dezvoltate în jurisprudența sa. Astfel, prin Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225, Curtea a statuat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Curtea a arătat că redactarea unei legi cu o precizie totală poate fi dificilă, iar o anumită suplețe poate fi de dorit, însă această suplețe nu trebuie să afecteze previzibilitatea legii.

27. Or, în ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004, Curtea constată că acestea nu relevă o soluție legislativă caracterizată de suplețe, ci o derobare a legiuitorului de la competența constituțională de a stabili condiții și criterii clare, concrete, referitoare la aspecte esențiale ale raportului de serviciu al organelor de cercetare ale poliției judiciare. Prin aceste carențe de legiferare, reglementarea trimite, mai degrabă, la criterii ce țin de oportunitate și subiectivism, arbitrare, caracteristici ce nu pot constitui fundament al existenței și evoluției raportului de serviciu al unui funcționar public.

28. Considerentele mai sus amintite atrag după sine și constatarea caracterului neconstituțional al art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 în raport cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. j) din Legea fundamentală, potrivit cărora statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică.

29. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 2 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 364/2004 și cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Sorin Brînduș în Dosarul nr. 3.447/3/2014 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 2 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 364/2004 din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 364/2004 sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 416

din 26 iunie 2019

asupra sesizării cu privire la Hotărârea Senatului nr. 4/2019 privind încuviințarea desfășurării unei anchete parlamentare de către o comisie permanentă

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea sesizării având ca obiect Hotărârea Senatului nr. 4 din 11 februarie 2019 privind încuviințarea desfășurării unei anchete parlamentare de către o comisie permanentă, formulată de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal din Senat, prin liderul de grup.

2. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție și al art. 27 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.729 din 10 mai 2019 și constituie obiectul Dosarului nr. 1.277 L/2/2019.

3. În motivarea sesizării de neconstituționalitate au fost invocate o serie de critici, redată, în esență, în cele ce urmează.

(1) Susținerile privind încălcarea art. 1 alin. (5), art. 64 alin. (4), art. 117 alin. (3) și art. 147 alin. (4) din Constituție

4. Se arată că, prin Hotărârea Senatului nr. 4/2019, plenul Senatului a dispus realizarea unei anchete parlamentare de către Comisia economică, industriei și servicii privind investigația efectuată de Consiliul Concurenței, deschisă prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 420/2008 și având ca obiect posibila încălcare a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 81 alin. (11) din Tratatul de instituire a Comunității Europene de către întreprinderile active pe piața serviciilor bancare și interbancare din România.

5. Potrivit art. 3 din Legea concurenței nr. 21/1996, Consiliul Concurenței este autoritate administrativă autonomă, investită în acest scop, în condițiile, modalitățile și limitele stabilite prin dispozițiile acestei legi. Art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 21/1996 prevede obligația întocmirii anuale a unui raport, care se adoptă de plenul Consiliului Concurenței și se dă publicității. De asemenea, art. 28 lit. b) din Legea nr. 21/1996 prevede că, la cererea comisiilor parlamentare, a senatorilor și deputaților, Consiliul Concurenței va comunica punctul său de vedere asupra oricărui aspect în domeniul politicii concurențiale. Numirea membrilor Plenului Consiliului Concurenței se realizează de către Președintele României, la propunerea Colegiului Consultativ al Consiliului Concurenței, cu avizul Guvernului și după audierea candidaților în comisiile de specialitate ale Parlamentului.

6. În privința competențelor comisiilor permanente ale Senatului, potrivit art. 69 lit. c) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat, comisiile permanente, în domeniul lor de activitate, au atribuția de a efectua anchete parlamentare și de a prezenta rapoarte Biroului permanent. Conform dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. i) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei economice, industriei și servicii a Senatului României, respectiva Comisie are atribuția de a pregăti activitatea de legisferare și de

a realiza funcția de control parlamentar asupra activității Guvernului în implementarea politicilor privind concurența și ajutoarele de stat.

7. Se invocă jurisprudența Curții Constituționale în care s-a statuat asupra scopului și obiectului anchetei parlamentare, și anume de a verifica fapte sau împrejurări, iar nu persoane (Decizia nr. 430 din 21 iunie 2017), respectiv asupra rolului limitat la verificarea necesară clarificării anumitor cauze sau împrejurări în care s-au produs evenimente ori au avut loc acțiuni cu efecte negative (Decizia nr. 720 din 15 noiembrie 2017). Curtea a mai reținut și că atribuția corespunzătoare funcției de control se realizează prin intermediul comisiilor permanente sau de anchetă, fără a distinge între cele două categorii de comisii (Decizia nr. 206 din 3 aprilie 2018).

8. Realizând o comparație între sfera de competență a comisiei permanente de control și, respectiv, a comisiei de anchetă, cu referire la aceeași jurisprudență a Curții Constituționale, se conchide că acolo unde legea prevede expres controlul parlamentar asupra unei autorități publice, acesta se va realiza în formele prevăzute de lege, prin intermediul comisiilor permanente de control al activității autorităților publice, respectiv prin intermediul rapoartelor de activitate. Așadar, cu privire la această formă de control parlamentar, legea infraconstituțională poate dispune fie controlul parlamentar realizat de către o comisie permanentă de control al activității autorității publice, reglementată concret de lege (de exemplu, în cazul controlului activității SRI, SIE, SPP), fie controlul parlamentar realizat prin analiza raportului de activitate (de exemplu în cazul controlului activității AEP, Avocatului Poporului, BNR și a tuturor autorităților unde legea prevede obligativitatea prezentării unui raport de activitate Parlamentului). În al doilea caz, cel corespunzător unui control parlamentar prin intermediul unei comisii de anchetă, rolul acesteia este limitat în sensul anterior menționat.

9. Analizând sistematic dispozițiile constituționale, legale și regulamentare enunțate, se reține că Legea nr. 21/1996 nu a stabilit cu privire la activitatea Consiliului Concurenței un control parlamentar nici prin intermediul comisiilor permanente de control al activității autorităților publice, reglementate concret de lege, nici prin intermediul rapoartelor de activitate pe care Consiliul Concurenței le dă publicității anual. Astfel, Consiliul Concurenței nu transmite raportul anual privind activitatea sa Parlamentului, vreunuia dintre Camere, sau vreunei comisii permanente a uneia dintre cele două Camere. Prevederea din Legea nr. 21/1996 conform căreia, la cererea comisiilor parlamentare, a senatorilor și a deputaților, Consiliul Concurenței va comunica punctul său de vedere asupra oricărui aspect în domeniul politicii concurențiale concretizează controlul parlamentar prin informarea forului legislativ conform art. 111 alin. (1) din Constituție. Totuși, în ceea ce privește art. 15 alin. (1) din Legea nr. 21/1996 cu privire la procedura de numire a membrilor Plenului Consiliului Concurenței, această procedură care implică și comisiile de specialitate ale Parlamentului nu presupune intrinsec și o atribuție de control asupra activității Consiliului Concurenței, ci participarea comisiilor de specialitate ale Parlamentului la o procedură administrativă de numire în funcție. Faptul că anumite comisii de specialitate ale Parlamentului au atribuții de audiere a candidaților în procedura de numire a membrilor Plenului Consiliului Concurenței nu

înseamnă că, în absența unor dispoziții legale exprese, aceleași comisii de specialitate dobândesc și atribuția de a verifica activitatea derulată de persoanele la a căror numire au participat.

10. În opinia autorilor sesizării, art. 111 alin. (1) din Constituție prevede o modalitate specifică de control parlamentar asupra executivului (inclusiv asupra autorităților administrative autonome), și anume controlul prin prezentarea de informații și documente celor două Camere și comisiilor parlamentare. În schimb, art. 64 alin. (4) din Constituție se referă la o altă modalitate specifică de control parlamentar, și anume la controlul parlamentar prin ancheta parlamentară, care se poate realiza prin comisiile permanente sau comisii de anchetă. Se susține că nu se poate accepta ca Senatul sau Camera Deputaților să stabilească prin hotărâre atribuții de anchetă parlamentară pentru anumite comisii permanente în afara competențelor legale și regulamentare ale acestor comisii. Aceasta este rațiunea pentru care art. 78 alin. (1) din Regulamentul Senatului stabilește expres că „*orice comisie permanentă poate iniția o anchetă parlamentară, în limitele competențelor sale materiale, cu aprobarea Senatului*”. Se conchide în sensul că în condițiile în care o comisie parlamentară permanentă nu are competențe într-o anumită materie, cu atât mai mult nu poate primi prin hotărârea unei Camere a Parlamentului competențe de anchetă în materia respectivă. Eventual, în acest caz se poate institui o comisie de anchetă.

11. Subsecvent, analizând atribuțiile Comisiei economice, industriei și serviciilor din cadrul Senatului în materia concurenței și ajutoarelor de stat, se observă că acestea se referă în mod expres la pregătirea activității de legiferare și de realizare a funcției de control parlamentar asupra activității Guvernului în implementarea politicilor privind concurența și ajutoarele de stat. Or, în cazul de față, Comisiei respective i s-a acordat misiunea de a desfășura o anchetă parlamentară cu privire la activități specifice Consiliului Concurenței și președintelui Consiliului Concurenței, în condițiile în care Consiliul Concurenței este o autoritate distinctă de Guvernul României, cu atribuții specifice în materia concurenței și distincte de cele pe care le exercită Guvernul României. Ca urmare, desfășurarea unei anchete parlamentare cu privire la activități specifice Consiliului Concurenței, prin intermediul Comisiei economice, de industrie și servicii din Senatul României, contravine dispozițiilor constituționale invocate.

(2) Susținerile privind încălcarea art. 1 alin. (4), art. 116 alin. (2), art. 148 alin. (2) și art. 64 alin. (4) din Constituție

12. Caracterizând Consiliul Concurenței cu referire la Legea concurenței nr. 21/1996 și la Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1/2003, se arată că, de la momentul aderării, autoritățile naționale de concurență și Comisia formează împreună o rețea de autorități publice care aplică în strânsă cooperare normele Uniunii în materie de concurență. În acest sens, din momentul aderării, Consiliul Concurenței a obținut statutul de membru cu drepturi depline al Rețelei Europene a Concurenței, în calitate de autoritate națională în domeniul concurenței, care aplică dispozițiile art. 101 și art. 102 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, potrivit prevederilor Regulamentului CE nr. 1/2003, în cazurile în care actele sau faptele întreprinderilor sau asociațiilor de întreprinderi pot afecta comerțul între statele membre ale Uniunii Europene.

13. Reglementările europene (de exemplu Directiva nr. 1/2019) instituie norme prin intermediul cărora se asigură faptul că autoritățile naționale de concurență dispun de garanțiile de independență necesare pentru aplicarea în mod eficace a art. 101 și art. 102 TFUE. Pentru asigurarea acestor garanții, în majoritatea statelor europene, autoritățile de concurență sunt autonome și independente din punct de vedere decizional, având libertatea deplină de a acționa, fără influențe externe din partea întreprinderilor investigate sau a politicului.

14. Legea concurenței nr. 21/1996 prevede ca unică procedură pentru verificarea legalității pe fond a deciziilor adoptate de formațiunea deliberativă din cadrul Consiliului Concurenței procedura jurisdicțională, în fața instanței de contencios administrativ. De asemenea, ordinele emise de Consiliul Concurenței reprezintă acte administrative supuse controlului jurisdicțional în condițiile prevăzute de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Or, hotărârea criticată face referire la Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 260/2013, de închidere a investigației efectuate de Consiliul Concurenței. Acest act administrativ a fost publicat pe site-ul autorității, iar părțile au fost informate cu privire la închiderea investigației pentru ca persoanele interesate să își poată exercita dreptul de a ataca actul administrativ la instanța competentă. Până la data sesizării, acest ordin nu a fost atacat la instanță, rămânând definitiv.

15. Din modul general de formulare a obiectivelor anchetei dispuse prin Hotărârea Senatului nr. 4/2019, rezultă că aceasta poate viza inclusiv o analiză de fond a cazului și a modului în care cazul a fost soluționat, fiind incidente dispozițiile art. 14 alin. (1), art. 15 alin. (3), art. 15 alin. (7), art. 19 alin. (1), art. 25 alin. (1) și art. 42 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, în raport cu care Consiliul Concurenței este o autoritate administrativă autonomă, care se bucură de independență funcțională și decizională în realizarea propriilor atribuții, fără a fi subordonată ierarhic niciunei autorități. Având în vedere obiectivele comisiei de anchetă, prevăzute la art. 2, se consideră că hotărârea criticată instituie un control parlamentar asupra unei autorități administrative autonome de natură să afecteze independența funcțională și decizională a acesteia, încălcând astfel limitele controlului parlamentar prin comisii de anchetă și, de asemenea, dispozițiile art. 116 alin. (2) din Constituție referitoare la autoritățile administrative autonome, creându-se premisele nesocotirii normelor europene în domeniu, cu consecința încălcării art. 148 alin. (2) din Constituție. Totodată, prin obiectivele stabilite, activitatea Comisiei reprezintă și o subrogare în atribuțiile instanțelor de judecată, care, potrivit legii, sunt singurele competente să realizeze un astfel de control de legalitate.

16. Cu referire la deciziile Curții Constituționale nr. 1.231 din 29 septembrie 2009, nr. 428 din 21 iunie 2017 și nr. 430 din 21 iunie 2017, se arată că aceste comisii de anchetă nu au abilitarea constituțională sau regulamentară să se pronunțe asupra vinovăției sau nevinovăției unei persoane, ci sunt expresia controlului parlamentar. De asemenea, nu au competența de a da un verdict, ci aceea de a întocmi un raport cu privire la situația de fapt anchetată, prin care se vor indica concluziile la care au ajuns pe baza actelor și a documentelor pe care le-au consultat și a audierilor efectuate.

17. Se mai susține și că ancheta dispusă a se desfășura potrivit Hotărârii Senatului nr. 4/2019 contravine domeniului specific de activitate prevăzut de art. 3 din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei economice, industriei și servicii, întrucât funcția de control parlamentar a Comisiei se realizează asupra activității Guvernului cu privire la implementarea politicii de concurență și a ajutoarelor de stat, iar nu asupra activității autorității autonome în domeniul concurenței, respectiv a Consiliului Concurenței.

18. În concluzie, se solicită Curții Constituționale să admită sesizarea și să constate că Hotărârea Senatului nr. 4/2019 nu respectă rolul constituțional al comisiilor de anchetă, prevăzut de art. 64 alin. (4) din Constituție, așa cum a fost stabilit și dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale, contravenind și prevederilor art. 147 alin. (4) din Constituție referitoare la caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

19. În conformitate cu dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președintelui

Senatului, pentru a comunica punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

20. **Punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului** a fost transmis cu Adresa nr. 3.285 din 5 iunie 2019, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.536 din 5 iunie 2019, prin care apreciază că Hotărârea Senatului nr. 4/2019 corespunde dispozițiilor constituționale și regulamentare și se solicită Curții Constituționale respingerea sesizării formulate de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal din Senat.

21. Se arată că principala problemă legată de critica formulată în sesizarea adresată Curții se referă la competența comisiilor de specialitate din cele două Camere (Comisia pentru politică economică, reformă și privatizare din Camera Deputaților și, respectiv, Comisia economică, industrie și servicii din Senat) de a efectua anchete parlamentare care să aibă ca obiect activitatea generală a Consiliului Concurenței sau aspecte particulare ale activității acestei autorități publice cu statut de autoritate autonomă. Sub acest aspect, se apreciază că autonomia nu înseamnă lipsa unui control parlamentar asupra acestora. Calitatea Parlamentului de organism suprem reprezentativ, consacrată de art. 61 alin. (1) din Constituție, conferă acestuia, precum și, separat, Camerelor sale dreptul să dispună oricând efectuarea unui control parlamentar specializat, cu respectarea cadrului constituțional, regulamentar asupra unei astfel de autorități publice. Cadrul constituțional al acestui control este prevăzut de art. 111 alin. (1). La rândul său, Legea concurenței nr. 21/1996 prevede la art. 28 lit. b) că, la cererea comisiilor parlamentare, a senatorilor și a deputaților, Consiliul Concurenței va transmite punctul său de vedere asupra oricărui aspect din domeniul politicii concurențiale.

22. Se arată, în continuare, că art. 78 alin. (1) din Regulamentul Senatului prevede că orice comisie permanentă poate iniția o anchetă parlamentară, în limitele competenței sale materiale, cu aprobarea Senatului. Aceste dispoziții folosesc termenul generic de anchetă parlamentară, fără nicio altă mențiune, de unde rezultă concluzia că Parlamentul stabilește prin hotărârea de încuviințare a anchetei obiectivele acesteia. Singura condiție legată de competența Comisiei permanente de efectuare a controlului parlamentar prin intermediul unei anchete (încuviințate de Senat) este specializarea acesteia. Cum Regulamentul Comisiei economice, industrie și servicii din Senat stabilește competența acesteia în domeniul politicilor privind concurența, rezultă că aceasta nu și-a depășit cu nimic competența materială prin solicitarea efectuării unei anchete parlamentare având un obiectiv precis indicat în Hotărârea Senatului nr. 4/2019. Nimic nu împiedică inițierea procedurii parlamentare prevăzute la art. 81 din Regulamentul Senatului în vederea înființării unei comisii parlamentare speciale care să efectueze o anchetă cu aceleași obiective stabilite în Hotărârea Senatului nr. 4/2019.

23. Se apreciază că este irelevantă invocarea de către autorii obiecției de neconstituționalitate a considerentelor cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 720 din 15 noiembrie 2017, întrucât considerentele Curții acolo reținute se referă la competența Comisiei permanente comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra Serviciului Român de Informații, comisia respectivă având vocația de a controla autoritatea publică respectivă oricând. Controlul exercitat de Comisia economică, industrie și servicii, potrivit hotărârii parlamentare criticate, este un control special și temporar asupra activității Consiliului Concurenței, acționând, prin urmare, la fel cu o comisie parlamentară specială de anchetă.

24. Se apreciază că este lipsită de relevanță și precizarea din sesizarea trimisă instanței de contencios constituțional, potrivit căreia, dacă Legea nr. 21/1996 nu prevede expres un control parlamentar asupra Consiliului Concurenței prin intermediul unei comisii permanente de specialitate sau un control parlamentar prin analiza raportului de activitate dat

publicității de această autoritate, exercitarea acestui control ar contraveni dispozițiilor Constituției. Cu alte cuvinte, Consiliul Concurenței s-ar situa în afara competenței de control parlamentar conferite Parlamentului.

25. Se mai precizează că în cauză este vorba despre un control fără caracter juridicțional, eminamente un control de natură parlamentară, motiv pentru care nu se poate reține pretinsa subrogare în atribuțiile instanței de judecată.

26. Cu Adresa nr. 7.788 din 7 iunie 2019, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 4.663 din 10 iunie 2019, Consiliul Concurenței a transmis Curții Constituționale o serie de documente („adresa domnului Johannes Laitenberger, director general, Comisia Europeană—DG Comp, datată 2 aprilie 2019, cu privire la ancheta parlamentară”, „adresa domnului Johannes Laitenberger, director general, Comisia Europeană — DG Comp, datată 28 februarie 2019, cu privire la durata investigațiilor”, „adresa doamnei Margrethe Vestager, comisar pentru concurență, referitoare la statutul de independență, prevăzut de Directiva ECN Plus—scrisoare datată 21 decembrie 2017”), pe care le apreciază „ca fiind semnificative pentru a demonstra necesitatea păstrării independenței decizionale a Consiliului Concurenței, în ceea ce privește fondul analizelor sale, în calitate de autoritate națională de concurență ce are misiunea principală de a urmări, respectiv preveni încălcările privind practicile anticoncurențiale și concentrările economice, în scopul asigurării unui mediu concurențial normal și a stimulării concurenței”.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile hotărârii Senatului criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

27. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. I) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate.

28. Astfel, cât privește admisibilitatea sesizării, prin raportare la dispozițiile art. 146 lit. I) din Constituție și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității regulamentelor Parlamentului, a hotărârilor plenului Camerei Deputaților, a hotărârilor plenului Senatului și a hotărârilor plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului, la sesizarea unuia dintre președinții celor două Camere, a unui grup parlamentar sau a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori*”, Curtea constată că actul juridic supus controlului este o hotărâre a Senatului, așadar un act care poate face obiect al controlului de constituționalitate în temeiul dispozițiilor constituționale și legale citate. De asemenea, sesizarea a fost formulată de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal din Senat, prin liderul de grup, astfel că și sub aspectul titularului dreptului de sesizare sunt întrunite condițiile de admisibilitate stabilite de normele de referință.

29. În continuare, cu referire la condițiile de admisibilitate a sesizării deduse pe cale de interpretare în jurisprudența Curții Constituționale, se constată că, în sensul acestei jurisprudențe, pot fi supuse controlului de constituționalitate numai hotărârile Parlamentului, adoptate după conferirea competenței mai sus menționate, hotărâri care afectează valori, reguli și principii constituționale sau, după caz, organizarea și funcționarea autorităților și instituțiilor de rang constituțional (a se vedea deciziile nr. 53 și nr. 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 3 octombrie 2012). De

asemenea, Curtea Constituțională a mai stabilit că, pentru a fi admisibilă sesizarea de neconstituționalitate, norma de referință trebuie să fie de rang constituțional, pentru a se putea analiza dacă există vreo contradicție între hotărârile menționate la art. 27 din Legea nr. 47/1992, pe de o parte, și exigențele procedurale și substanțiale impuse prin dispozițiile Constituției, pe de altă parte. Așadar, criticile trebuie să aibă o evidentă relevanță constituțională, și nu una legală ori regulamentară. Prin urmare, toate hotărârile plenului Camerei Deputaților, plenului Senatului și plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului pot fi supuse controlului de constituționalitate, dacă în susținerea criticii de neconstituționalitate sunt invocate dispoziții cuprinse în Constituție. Invocarea acestor dispoziții nu trebuie să fie formală, ci efectivă (Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, Decizia nr. 783 din 26 septembrie 2012 și Decizia nr. 628 din 4 noiembrie 2014). În prezenta cauză, câtă vreme criticile formulate sunt întemeiate pe dispoziții cuprinse în Legea fundamentală, respectiv art. 1 alin. (4) și alin. (5), art. 64 alin. (4), art. 116 alin. (2), art. 117 alin. (3), art. 147 alin. (4) și art. 148 alin. (2), sesizarea având ca obiect Hotărârea Senatului nr. 4/2019 îndeplinește condițiile de admisibilitate.

30. Obiectul sesizării Curții Constituționale îl constituie Hotărârea Senatului României nr. 4 din 11 februarie 2019 privind încuviințarea desfășurării unei anchete parlamentare de către o comisie permanentă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 13 februarie 2019, având următorul cuprins:

„Art. 1. — Se încuviințează desfășurarea unei anchete parlamentare de către Comisia economică, industriei și serviciilor privind investigația efectuată de Consiliul Concurenței, deschisă prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 420/2008 și având ca obiect posibila încălcare a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 81 alin. (1)¹ din Tratatul de instituire a Comunității Europene de către întreprinderile active pe piața serviciilor bancare și interbancare din România.

Art. 2. — Ancheta parlamentară prevăzută la art. 1 are drept scop și obiective analizarea și clarificarea aspectelor cuprinse în raportul privind investigația realizată de Consiliul Concurenței, a elementelor care au stat la baza întocmirii acestuia, precum și a modului în care a fost dispusă închiderea investigației prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 260/2013.

Art. 3. — Concluziile anchetei parlamentare realizate de Comisia economică, industriei și servicii vor fi cuprinse într-un raport ce va fi prezentat Biroului permanent în termen de 60 de zile.”

31. Dispozițiile constituționale invocate în motivarea sesizării sunt cuprinse în art. 1 alin. (4) și alin. (5), care consacră principiul separației puterilor în stat, supremația Constituției și principiul legalității, în art. 64 alin. (4), potrivit căruia *„Fiecare Cameră își constituie comisii permanente și poate institui comisii de anchetă și alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune”*, în art. 116 alin. (2), potrivit căruia *„Alte organe de specialitate se pot organiza în subordinea Guvernului ori a ministerelor sau ca autorități administrative autonome.”*, în art. 117 alin. (3), potrivit căruia *„Autorități administrative autonome se pot înființa prin lege organică”*, în art. 147 alin. (4) care consacră caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale și în art. 148 alin. (2) referitor la prioritatea tratatelor constitutive ale Uniunii Europene și ale celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne.

32. Examinarea criticilor de neconstituționalitate va urma structurarea lor în motivarea sesizării.

(1) Susținerile privind încălcarea art. 1 alin. (5), art. 64 alin. (4), art. 117 alin. (3) și art. 147 alin. (4) din Constituție

33. Autorii sesizării afirmă, în esență, că desfășurarea unei anchete parlamentare cu privire la activități specifice Consiliului Concurenței, prin intermediul Comisiei economice, industriei și servicii din Senatul României, contravine dispozițiilor

constituționale invocate, în sensul lipsei de competență a unei astfel de comisii de a desfășura ancheta în cauză. Se subliniază că „nu se poate accepta ca Senatul sau Camera Deputaților să stabilească prin hotărâre atribuții de anchetă parlamentară pentru anumite comisii permanente în afara competențelor legale și regulamentare ale acestor comisii”.

34. Examinând aceste critici, Curtea reține mai întâi că, referitor la locul și rolul comisiilor parlamentare, Curtea Constituțională are o jurisprudență constantă în care statuează că acestea sunt organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului a căror activitate are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei (a se vedea Decizia nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994, sau Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014). Comisiile se constituie dintr-un număr restrâns de deputați sau senatori, specializați pe un anumit domeniu, cu o componentă și o structură care respectă configurația politică a fiecărei Camere. Dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor comisiilor se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora. Necesitatea creării acestor organe de lucru a fost impusă de asigurarea eficienței activității unui corp deliberativ numeros. Din această perspectivă, rolul comisiilor în activitatea parlamentară este unul foarte important, ele asigurând pregătirea deciziilor plenului în scopul exercitării prerogativelor ce decurg din dreptul de informare, dreptul de control sau dreptul de anchetă al Parlamentului (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012). Dispozițiile constituționale nu fac decât să exprime acest rol subordonat, pregătitor, al activității comisiilor, diferențiat conform tipologiei lor, cuprinsă, de altfel, în prevederile art. 64 alin. (4) din Constituție: *„Fiecare Cameră își constituie comisii permanente și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune.”* Organizarea și funcționarea comisiilor parlamentare sunt amănunțit reglementate prin regulamentul fiecărei Camere.

35. Când privește funcția de control a Parlamentului, în discuție în prezenta cauză, Curtea, determinând rațiunea normativă a anchetei parlamentare și recunoscând plenitudinea funcției menționate, a stabilit în jurisprudența sa că, pentru ca un control parlamentar să fie autentic, el trebuie să fie deplin, adică Parlamentul țării trebuie să dispună de posibilitatea de a lua orice măsuri pentru a da consistență acestei plenitudini (Decizia nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994), plenitudine care, însă, trebuie exercitată cu respectarea competențelor strict determinate de Constituție. Ca urmare, Parlamentul este îndreptățit să utilizeze toate instrumentele juridice pe care Constituția, legea și propriile regulamente de organizare și funcționare i le pun la dispoziție, comisii parlamentare, deși consacrate constituțional, având doar un rol auxiliar în formarea deciziei finale a forului legislativ (a se vedea Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 7 noiembrie 2017, paragraful 64).

36. Curtea a reținut, totodată, că atribuția corespunzătoare acestei funcții este cea realizată prin intermediul comisiilor permanente sau de anchetă. Fiind reglementate la nivel constituțional, nici legea și nici regulamentul parlamentar nu pot ignora această realitate constituțională. Prin urmare, aceste acte normative trebuie să le reglementeze în mod expres și să instituie proceduri, instrumente și mijloace suficiente, care să dea substanță prevederii constituționale (a se vedea Decizia nr. 430 din 21 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 9 august 2017, paragraful 27, și Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 7 noiembrie 2017, paragraful 61).

37. Față de dispozițiile constituționale menționate și de jurisprudența dezvoltată în interpretarea și aplicarea lor, rezultă că, de principiu, Senatul poate încredința desfășurarea unei anchete parlamentare deopotrivă unei comisii permanente sau unei comisii de anchetă, sens în care sunt, de altfel, prevederile Regulamentului Senatului cuprinse în art. 45, care stabilesc, cu referire la comisii, că acestea sunt „*structuri interne de lucru ale Senatului, constituite pentru pregătirea activității de legiferare, precum și pentru realizarea funcției de control parlamentar*”, iar în art. 46 alin. (1), că „*Senatul își constituie comisii permanente și poate institui comisii de anchetă, comisii speciale, inclusiv comisii paritare de mediere sau comisii comune cu Camera Deputaților*”. Referitor la comisii permanente, același regulament stabilește în art. 69 faptul că „*în domeniul lor de activitate (...) au următoarele atribuții: a) examinează proiecte și propuneri legislative, în vederea elaborării rapoartelor sau avizelor; b) solicită rapoarte, informații sau documente de la autoritățile publice; c) efectuează anchete parlamentare și prezintă rapoarte Biroului permanent; d) dezbat și hotărăsc asupra altor probleme transmise de Biroul permanent; e) îndeplinesc alte atribuții prevăzute în regulamentul propriu sau hotărâte de Senat*”.

38. Astfel fiind, nu poate fi reținută pretinsa încălcare a prevederilor art. 64 alin. (4) cu raportare la art. 147 alin. (4) din Constituție, motivată în sensul lipsei de competență a unei comisii permanente în efectuarea anchetei parlamentare și necesitatea constituirii unei comisii de anchetă în acest scop. Distanța pe care autorii sesizării o realizează sub acest aspect nu își are suport constituțional, nici dispozițiile constituționale și nici jurisprudența instanței constituționale nefiind de natură să susțină o astfel de interpretare.

39. Cât privește, în sine, competența Comisiei economice, industriei și servicii de a efectua o anchetă parlamentară în domeniul concurenței, Curtea observă că, potrivit art. 3 pct. i) din Regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei economice, industriei și servicii, „*Comisia pregătește activitatea de legiferare și realizează funcția de control parlamentar asupra activității Guvernului în implementarea următoarelor politici: (...) i) concurența și ajutoarele de stat*”. De asemenea, potrivit art. 9 din același regulament, „*Comisia are următoarele atribuții: (...) c) solicită rapoarte, informații și documente de la autoritățile publice; (...) g) efectuează anchete parlamentare (...)*”. Astfel fiind și văzând scopul și obiectivele anchetei parlamentare încuviințate prin Hotărârea Senatului nr. 4/2019, respectiv „*analizarea și clarificarea aspectelor cuprinse în raportul privind investigația realizată de Consiliul Concurenței, a elementelor care au stat la baza întocmirii acestuia, precum și a modului în care a fost dispusă închiderea investigației prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 260/2013*”, rezultă că acestea sunt circumscrise domeniului de competență a Comisiei economice, industriei și servicii din Senat.

40. Faptul că, potrivit art. 14 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, Consiliul Concurenței este autoritate administrativă autonomă în domeniul concurenței nu poate avea ca semnificație imposibilitatea de efectuare a unei anchete parlamentare cu privire la acte sau fapte din sfera sa de competență. Așa cum se arată și în corespondența transmisă Curții Constituționale de către președintele Consiliului Concurenței, „*controlul parlamentar poate juca un rol important atât în asigurarea cerințelor în materie de răspundere, cât și a transparenței cu privire la implementarea legislației în materia concurenței*”. Desigur că, așa cum subliniază aceeași corespondență, supravegherea parlamentară trebuie să se realizeze în limitele legii și cu respectarea rolului Consiliului Concurenței.

41. Curtea reține, sub acest aspect, că art. 28 lit. b) din Legea nr. 21/1996, republicată, stabilește în mod expres obligația Consiliului Concurenței de a comunica punctul său de vedere „*asupra oricărui aspect în domeniul politicii concurențiale, la cererea: (...) b) comisiilor parlamentare, senatorilor și deputaților*”. Cât privește, în sine, sfera anchetei parlamentare, Curtea i-a dat o interpretare extensivă, reținând că „*de principiu, controlul parlamentar vizează autoritățile și instituțiile care se află în raporturi constituționale specifice cu Parlamentul, potrivit titlului III, cap. IV din Constituție, intitulat Raporturile Parlamentului cu Guvernul. (...) Având, însă, în vedere că Parlamentul exercită suveranitatea națională [art. 2 alin. (1) din Constituție], fiind ales de către cetățeni, drept care este organul reprezentativ suprem al poporului român [art. 61 alin. (1) din Constituție], Curtea reține că scopul anchetei parlamentare nu este acela de a verifica numai aspecte care intră în competența autorităților publice aflate sub control parlamentar, ci, din contră, de a lămuri, de a clarifica împrejurările și cauzele în care s-au produs evenimentele supuse cercetării” (a se vedea Decizia nr. 430 din 21 iunie 2017, precitată, paragrafele 31 și 32). Astfel fiind, este cu atât mai lipsită de suport constituțional susținerea potrivit căreia o autoritate administrativă autonomă ar putea fi exceptată de la realizarea anchetei parlamentare, în măsura în care scopul acesteia este circumscris funcției de control parlamentar în sensul jurisprudenței menționate.*

42. Ca urmare, nu poate fi reținută pretinsa încălcare, prin hotărârea criticată, a prevederilor art. 1 alin. (5), art. 64 alin. (4), art. 117 alin. (3) și art. 147 alin. (4) din Constituție, prin raportare la care autorii sesizării încearcă să acrediteze, pe de o parte, o lipsă de competență în cauză a Comisiei economice, industrie și servicii din Senat, iar, pe de altă parte, o exceptare din sfera controlului parlamentar a activităților din aria de competență a Consiliului Concurenței. De altfel, parte din normele constituționale invocate, respectiv cele ale art. 117 alin. (3), nu au incidență în cauză, întrucât se referă la înființarea autorităților administrative autonome prin lege organică. Or, sesizarea nu pune în discuție o astfel de ipoteză juridică, și anume modul de înființare a unei autorități administrative autonome.

43. Cât privește art. 1 alin. (5) din Constituție, invocată deopotrivă de autorii sesizării, Curtea a atașat conținutului său normativ și a subliniat în numeroase rânduri principiul colaborării loiale între instituțiile și autoritățile statului (a se vedea, cu titlu exemplificativ, în special Decizia nr. 80 din 16 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2014, paragrafele 270 și 286, Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015, paragraful 30, Decizia nr. 681 din 23 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.000 din 13 decembrie 2016, paragraful 21, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragraful 48, sau Decizia nr. 767 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 21 februarie 2017, paragraful 58). De asemenea, întrucât normele regulamentele reprezintă instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale forului legislativ, ele trebuie interpretate și aplicate cu bună-credință și în spiritul loialității față de Legea fundamentală (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 17 aprilie 2015, paragraful 38, sau Decizia nr. 293 din 11 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 6 iunie 2016, paragraful 39), așadar, tot ca o dezvoltare jurisprudențială a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. **În aceste condiții, Curtea a**

constatat că instituția controlului parlamentar nu trebuie izolată de principiul constituțional al colaborării loiale între instituțiile și autoritățile statului și de cel al loialității față de Constituție, ci coroborată și corelată cu acestea. Prin urmare, este evident că reprezentanții instituțiilor trebuie să colaboreze în realizarea anchetelor parlamentare, în această formulă concretizându-se și principiul echilibrului între puterile statului (a se vedea Decizia nr. 430 din 21 iunie 2017, paragraful 35).

(2) Susținerile privind încălcarea art. 1 alin. (4), art. 116 alin. (2), art. 148 alin. (2) și art. 64 alin. (4) din Constituție

44. În motivarea acestor susțineri, autorii sesizării dezvoltă una dintre ideile exprimate la punctul anterior, în sensul că, având în vedere obiectivele anchetei, prevăzute la art. 2, hotărârea criticată instituie un control parlamentar asupra unei autorități administrative autonome de natură să afecteze independența funcțională și decizională a acesteia, încălcând astfel limitele controlului parlamentar prin comisii de anchetă și, de asemenea, dispozițiile art. 116 alin. (2) din Constituție referitoare la autoritățile administrative autonome, creându-se premisele nesocotirii normelor europene în domeniu, cu consecința încălcării art. 148 alin. (2) din Constituție. Se mai arată că, prin obiectivele stabilite, activitatea Comisiei reprezintă și o subrogare în atribuțiile instanțelor de judecată, care, potrivit legii, sunt singurele competente să realizeze un astfel de control de legalitate.

45. Astfel cum s-a evidențiat și la punctul precedent, cu referire la jurisprudența constantă a Curții Constituționale în materie, elementele ce configurează conceptul de comisie parlamentară sunt caracterul pregătit, prealabil, al lucrărilor sale, calitatea de organ intern al Camerelor destinat ca, prin activitatea lui, să poată oferi acestora toate elementele necesare luării unei decizii. Comisiile trebuie să dispună de toate condițiile pentru a culege și a oferi acele date necesare plenului unei Camere sau Parlamentului spre a-și fonda, în mod optim, luarea unei decizii. Obiectivele configurate prin art. 2 din hotărârea criticată se încadrează în această caracterizare, câtă vreme se referă la analiza și clarificarea unor aspecte expres circumstanțiate de plenul Senatului.

46. Curtea subliniază în acest context că, tocmai în considerarea caracterului de organe de lucru interne al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau a avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, cu caracter de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Rapoartele și avizele nu au caracter obligatoriu din perspectiva soluțiilor pe care le propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale. Acesta este motivul pentru care Curtea a concluzionat (a se vedea Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, precitată) că „situația în care o comisie parlamentară, din diverse motive, nu-și poate duce la îndeplinire activitatea, respectiv întocmirea unui raport sau a unui aviz, nu este de natură a împiedica plenul fiecărei Camere de a dezbate și de a decide direct asupra problemelor care intră în atribuțiile sale. În fond, specificul activității unei Camere a Parlamentului este de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbateră publică. Orice altă concluzie ar echivala, pe de o parte, cu o supradimensionare a rolului comisiilor de lucru ale Parlamentului, prin atribuirea unor efecte mult sporite actelor pe care aceste organe de lucru le adoptă, împrejurare care excedează cadrului constituțional și regulamentar în care acestea activează, și, pe de altă parte, ar echivala cu o deturnare a rolului Parlamentului, în ansamblul său, ca organ

reprezentativ suprem al poporului român, care beneficiază de o legitimitate originară, fiind exponentul intereselor întregii națiuni. Or, aceste ipoteze sunt cu totul inacceptabile din perspectiva principiilor constituționale pe care Curtea este chemată să le garanteze”.

47. În acord cu dispozițiile constituționale de referință și cu jurisprudența Curții Constituționale invocată, art. 3 din Hotărârea Senatului nr. 4/2019 stabilește că „concluziile anchetei parlamentare realizate de Comisia economică, industriei și servicii vor fi cuprinse într-un raport”. Prin urmare, nu intră în discuție nicio măsură sau act de decizie din partea acestei comisii permanente, de natură să afecteze autonomia Consiliului Concurenței sau să pună în discuție o subrogare în atribuțiile instanțelor de judecată. Așa cum Curtea a mai reținut, comisiile anchetează/verifică fapte sau împrejurări, și nu persoane. Ele au ca finalitate constatarea existenței sau inexistenței faptelor pentru care a fost creată comisia prin mijloace de cercetare și documentare parlamentară. Prin urmare, activitatea unei comisii de anchetă (în speță a unei comisii permanente care realizează ancheta parlamentară) nu are nicio tangență cu o anchetă judiciară, având un obiect și o finalitate diferite. Tot astfel, găsirea soluțiilor optime pentru buna funcționare a instituțiilor statului, descoperirea/analiza/evaluarea/determinarea cauzelor unor evenimente importante în viața statului, prezentarea acestora publicului, transparența informațiilor obținute, dezbateră acestora, remediarea deficiențelor funcționale/sistemice constatate sunt tot atâtea elemente care caracterizează și, în același timp, diferențiază ancheta parlamentară de anchetă penală (a se vedea Decizia nr. 430 din 21 iunie 2017, paragraful 38). Astfel fiind, nu poate fi reținută pretinsa încălcare a art. 1 alin. (4) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și nici a art. 116 alin. (2) din Constituție, referitor la structura Guvernului.

48. De altfel, criticile formulate în motivarea sesizării exprimă mai degrabă temeri cu privire la eventualele măsuri ce s-ar lua de către Senat/Parlament ca urmare a anchetei încuviințate prin Hotărârea Senatului nr. 4/2019. În același sens este și corespondența transmisă la dosar de președintele Consiliului Concurenței, respectiv scrisoarea din 2 aprilie 2019 din partea Direcției Generale Concurență a Comisiei Europene unde se menționează că ancheta Senatului în cazul de față nu trebuie să conducă la „demiterea abuzivă a persoanelor protejate de art. 4 alin. (5) din Directivă” (Directiva 2019/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie mai eficiente în aplicarea legii și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne). De altfel, în aceeași scrisoare, este exprimată și convingerea că „Parlamentul se va asigura că ancheta parlamentară în curs nu va încălca Directiva REC+ și obligația României de a se abține de la orice măsuri care ar putea compromite grav obiectivul Directivei”.

49. Asemenea critici, de natură să pună în discuție măsurile ce vor fi luate în urma anchetei parlamentare și invocarea, din această perspectivă, a prevederilor art. 148 alin. (2) din Constituție, nu au incidență în cauza de față. Trebuie realizată sub acest aspect distincția clară între activitatea de anchetă a unei comisii parlamentare și măsurile pe care Parlamentul sau Camerele acestuia le iau în baza documentelor cu care se finalizează ancheta parlamentară. Aceste din urmă măsuri nu fac obiectul hotărârii prin care se încuviințează ancheta parlamentară, ci al unor acte distincte, susceptibile de control în forma și modalitățile prevăzute de lege, inclusiv a controlului de constituționalitate, cadru în care poate fi sancționată încălcarea normelor constituționale de referință.

50. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.c), al art. 27 alin. (1) și al art. 28 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, sesizarea de neconstituționalitate formulată de Grupul parlamentar al Partidului Național Liberal din Senat, prin liderul de grup, și constată că Hotărârea Senatului nr. 4/2019 privind încuviințarea desfășurării unei anchete parlamentare de către o comisie permanentă este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președintelui Senatului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 iunie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,

Marieta Safta**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN**pentru aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 113.049 din 15.07.2019 al Direcției biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 4.220 din 16.07.2019, luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (1) lit. d) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă capturarea și relocarea unui exemplar din specia urs de pe raza fondului cinegetic nr. 26 Râșnov, județul Brașov.

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la data de 31 august 2019.

(2) Capturarea în vederea relocării exemplarului de urs se realizează de către Ocolul Silvic al Orașului Râșnov, denumită în continuare *beneficiar*, în prezența personalului tehnic de specialitate și cu respectarea prevederilor Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare, cu o valabilitate de 60 de zile.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită autorității județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,

Grațîela Leocadia Gavrilescu

București, 16 iulie 2019.

Nr. 717.

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

Specia pentru care s-a acordat derogarea

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

Stocarea și destinația specimenelor

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale

Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri

În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu

În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop

Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare

(Atașați documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

MINISTERUL MEDIULUI

O R D I N

pentru aprobarea derogării pentru unele specii de animale sălbatice

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 113.051 din 15.07.2019 al Direcției biodiversitate,

ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 4.219 din 16.07.2019,

luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. c) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (1) lit. d) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă capturarea și relocarea unui exemplar din specia urs de pe raza fondului cinegetic nr. 22 Rucăr, județul Argeș.

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la data de 31 august 2019.

(2) Capturarea în vederea relocării exemplarului de urs se realizează de către Ocolul Silvic Carpathia, denumit în continuare *beneficiar*, în prezența personalului tehnic de specialitate și cu respectarea prevederilor Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare, cu o valabilitate de 60 de zile.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită autorității județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grația Leocadia Gavrilescu

București, 16 iulie 2019.
Nr. 718.

ANEXĂ

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

— model —

Solicitant

Specia pentru care s-a acordat derogarea

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

Stocarea și destinația specimenelor

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale

Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri

În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu

În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop

Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare

(Așașă documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

MINISTERUL MEDIULUI

ORDIN**pentru aprobarea nivelului de intervenție în cazul speciilor de urs și lup, în interesul sănătății și securității populației și în scopul prevenirii unor daune importante**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 15.955/ECU/05.06.2019 al Direcției biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 312/CJ/05.06.2019,

luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. a) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

ținând cont de prevederile art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 19/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului și pentru modificarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul mediului, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prezentul ordin reglementează condițiile de implementare a derogărilor de la statutul de specii strict protejate, stabilit prin legislația națională de mediu în vigoare, pentru speciile lup și urs, cu condiția să nu existe o alternativă acceptabilă, iar măsurile derogatorii să nu fie în detrimentul menținerii populațiilor speciilor menționate într-o stare de conservare favorabilă în arealul lor natural, numai în următoarele situații:

a) pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice și pentru prevenirea producerii unor daune importante asupra altor bunuri;

b) în interesul sănătății și securității publice.

(2) Măsurile reglementate în vederea soluționării situațiilor prevăzute la alin. (1) vizează capturarea, deținerea și transportul în scopul relocării a exemplarelor de urs sau lup, precum și recoltarea acestora în oricare din stadiile ciclului lor biologic.

Art. 2. — (1) În vederea atingerii obiectivelor stabilite la art. 1 alin. (1) se aprobă numărul maxim de derogări aplicabile la nivel național în cazul speciilor urs și lup, după cum urmează:

a) urs (*Ursus arctos*) — 140 de exemplare;

b) lup (*Canis lupus*) — 94 de exemplare.

(2) Exemplarele din speciile urs și lup prevăzute la alin. (1) rămân la dispoziția autorității publice centrale pentru protecția mediului, pentru situațiile prevăzute la art. 1.

Art. 3. — (1) Exemplarele din speciile urs și lup prevăzute la art. 2 pot fi recoltate prin metoda „la pândă” sau pot fi capturate în vederea relocării.

(2) Capturarea, relocarea sau recoltarea exemplarelor din speciile urs și lup în condițiile alin. (1) se poate realiza numai cu acordul autorității publice centrale pentru protecția mediului, prin Direcția biodiversitate, în baza următoarelor documente:

a) punctul de vedere al unei comisii constituite din reprezentanți ai agenților teritoriale pentru protecția mediului și al comisariatelor județene ale Gărzii Naționale de Mediu, desemnați prin decizie a conducătorului structurii teritoriale, respectiv prin decizia comisarului general al Gărzii Naționale de Mediu, la propunerea comisarilor șefi;

b) procese-verbale, întocmite conform Hotărârii Guvernului nr. 1.679/2008 privind modalitatea de acordare a despăgubirilor prevăzute de Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, precum și obligațiile ce revin gestionarilor fondurilor cinegetice și proprietarilor de culturi agricole, silvice și de animale domestice pentru prevenirea pagubelor, și/sau alte documente justificative relevante, după caz;

c) avizul administratorului/custodelui ariei naturale protejate, după caz.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (1) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare, cu o valabilitate maximă de 60 de zile.

(4) Exemplarele capturate/recoltate în aceste condiții se deduc din numărul total de exemplare prevăzut la art. 2.

(5) Capturarea, relocarea sau recoltarea exemplarelor din speciile urs și lup în condițiile alin. (2) se realizează în prezența personalului tehnic de specialitate, după ce au fost monitorizate și identificate.

Art. 4. — (1) Gestionarii fondurilor cinegetice care au recoltat sau capturat un exemplar în baza derogării stabilite prin prezentul ordin au obligația să transmită autorității publice teritoriale pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de recoltare/capturare un raport cu privire la acțiunea derulată, în termen de 7 zile de la data recoltării sau capturării. Modelul raportului este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Raportul prevăzut la alin. (1) trebuie însoțit de documente justificative, în conformitate cu motivul derogării.

(3) Gestionarii fondurilor cinegetice care au recoltat un exemplar în baza derogării stabilite prin prezentul ordin au obligația să recolteze probe biologice pentru analize genetice de la exemplarele recoltate și să le transmită autorității științifice CITES — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Silvicultură „Marin Drăcea” — Stațiunea Brașov.

(4) Autoritatea publică teritorială pentru protecția mediului răspunde de respectarea procedurilor aplicate în fiecare caz în parte și va transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 5. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr.

1.169/2017 pentru aprobarea nivelului de intervenție în cazul speciilor de urs și lup, în interesul sănătății și securității populației și în scopul prevenirii unor daune importante, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 4 septembrie 2017.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul mediului,
Grațiera Leocadia Gavrilescu

București, 19 iulie 2019.
Nr. 724.

ANEXĂ

R A P O R T
asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute

Nr. din data de

Gestionarul fondurilor cinegetice:

Specia pentru care s-a acordat derogarea:

Stadiul de dezvoltare al exemplarelor (adult/tineret/pui):

Starea exemplarelor după recoltare/capturare (viu/mort/rănit):

Vârsta aproximativă:

Sexul:

Locul recoltării/capturării:

Data recoltării:

Metoda de recoltare:

Autorizația de vânatoare nr., emisă de, în data de, valabilă până la data de

Autorizația de mediu pentru recoltare/capturare nr., emisă de, în data de, valabilă până la data de

Numărul crotaliului aplicat exemplarului recoltat/capturat:

Evaluarea datelor biometrice ale exemplarului recoltat/capturat:

.....

.....

.....

.....

.....

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

- În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale
- Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri
- În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială sau economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu
- În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop
- Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare din speciile urs și lup.

(Așașăți documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

Semnătura

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

